

IMNUL REZISTENȚEI DIN , UCRAINA

Eugenia BULAT

Evenimentele incendiare din Ucraina ne-au marcat, fără îndoială, pe toți. Calvarul de pe Maidanul din Kiev s-a extins în toată partea de est a țării și va continua atâta timp, cât Rusia imperială nu va fi oprită dur, prin sancțiunile comunității mondiale, dar și prin *Rezistența* ucraineană, care a demonstrat un curaj nebănuț.

Ceea ce cutremură în mod deosebit în aceste evenimente sângeroase, care vor schimba, cu certitudine, cursul Ucrainei, sunt gesturile umane relevante, ce se revarsă în *Rezistența* ucraineană în fața totalitarismului. Maidanul din Kiev: un pianist cu cagulă pe cap interpretează muzică clasică la un pian instalat chiar în miezul pieței în flăcări. Un cetățean scrie un apel cutremurător

„Poetul trebuie să creeze! În orice timp, dar mai ales în timpurile grele... trebuie să simtă și să înțeleagă, să formuleze în cuvinte starea de spirit, a sa și a celor din jur. Aceasta este important, să găsești cuvintele necesare. Doctorii lecuiesc trupul, rănile, poezii – sufletul.”

Anastasia DMITRUK

– „O scrisoare liniștită” – adresându-l „fratelui rus”. O tânără cu chip angelic scrie o poezie – „Никогда мы не будем братьями” („Nu vom fi frați niciodată”), text care devine cântec și, în scurt timp, înconjoară întreg globul.

Aceasta din urmă este Anastasia Dmitruk, o tânără kieveană, delicată și sfoasă, care nu a bănuț că poezia ei va exprima și, mai ales, va atinge atâtea inimi. Anastasia are 23 de ani, a absolvit Universitatea Tehnică, dar s-a căutat continuu în artă. S-a regăsit mai plener în poezie. Tânăra a postat poezia „Nu vom fi frați niciodată” pe Facebook, ca să susțină militanții de pe Maidan. La scurt timp, muzicianul lituanian Virghis Pușis a compus muzica la acest text, iar cântecul lansat a „explodat” pe YouTube, acumulând peste 800 de mii de vizualizări.

Curioșii pot intra pe pagina de Facebook a Anastasiei Mitruk, unde pot asculta acest cântec cutremurător, pot găsi textul (inclusiv tradus în engleză); pot citi elogiul pentru text și pentru verticalitatea poetei, dar mai pot întâlni (se poate altfel?...) și insulte adresate tinerei de către acei care nu pot accepta adevărul. Ce a făcut însă ca acest text să fie atât de iubit de unii și atât de urât de alții?...

Scris în limba rusă, care e, înțelegem, ca și o a doua limbă maternă pentru autoare, gândul arde hârtia: **suntem mult prea diferiți, noi, ucrainenii și rușii; nu vom fi frați niciodată!** Traducerea pe care am înșălat-o nu este decât o aproximație, or, un text de asemenea gen are o plasticitate a expresiei și o forță care, de regulă, sunt greu de turnat într-o altă limbă:

Nu vom fi frați niciodată,
nici după mamă, nici după tată.
Liberi să fiți voi n-aveți chemare,
nu putem fi nici chiar rude sub soare.

V-ați spus că sunteți „frate mai mare”,
noi, „frate mic”, dar nu pentru oricare.
Voi sunteți mulți, fără identitate,
nemărginiți voi, imenși noi: în Demnitate.

Dar ne-apăsați iar și ranchiuna nu trece,
veninul propriu o să vă-nece.
De mici în lanțuri sunteți legați,
din Libertate cum să gustați?!...

Acasă la voi stați chitic, „căci tăcerea-i de aur”,
la noi însă ard „Molotovi” în cocktailuri.
Noi avem inimi cu sânge ce arde,
voi, ce rude sunteți, atâta de oarbe?!...

În ochii noștri un soare e-aprins,
și fără de arme suntem de neînvinși!
Noi am crescut, ne-am făcut curajoși, –
sub ochiul puștii ne țineți pe toți.

Niște călăi în genunchi ne-au plecat,
dar am schimbat tot, când ne-am ridicat.
În van guzganii încearcă-a se-ascunde, –
au să se spele cu propriul sânge!

Ordine iară de sus ați primit? –
noi pe Maidan baricade-am clădit.
Voi aveți țară, noi vrem Libertate;
nu vom fi frați niciodată!

Corp unitar – textul/muzica/interpretarea – totul zguduie, atinge. Atinge inimile patrioților ucrainenii, ale susținătorilor acestora din întreaga lume, dar și pe cetățeanul rus, acolo unde îl doare. Or, e condamnabilă

muștenia intelectualilor ruși atunci când guvernării lor comit o agresiune fățișă în Ucraina, așa cum au făcut-o, dintotdeauna, și în Moldova, și în Cecenia, și în Georgia... Într-un interviu, artistul rus Iuri Loza va „drămlui”, catren cu catren, poezia tinerei poete, încercând să o desființeze. Nu va demonstra decât propria ignoranță

DE CE ATUNCI CÂND UN RUS ÎȘI IUBEȘTE ȚARA ESTE PATRIOT, IAR DACĂ UN UCRAINEAN ÎȘI IUBEȘTE ȚARA, E NAȚIONALIST?

și servitute pentru regimul Putin, în timp ce lucrarea Anastasiei îi încurajează pe luptătorii de pe Maidan și cucerește inimi, devenind un adevărat imn al Libertății.

„În noțiunea de «naționalist» fiecare pune ceva al

său. De ce atunci când un rus își iubește țara este patriot, iar dacă un ucrainean își iubește țara, e naționalist? Ce este rău în faptul că ucrainenii iubesc Ucraina, cultura ei? Dragostea față de Ucraina este patriotism, iar dragostea față de națiunea căreia îi aparții este naționalism. Este un hotar foarte fin între aceste noțiuni, o nuanță pe care nu fiecare o poate înțelege. Generațiile în vârstă și-au trăit viața în URSS, ele se asociază cu URSS-ul și nu înțeleg până la capăt că trăiesc deja într-o Ucraină suverană, unde a iubi Ucraina este un lucru normal. La timpul lor, ei au iubit URSS-ul, iar noi, copiii Suveranității, iubim Ucraina noastră”, spune Anastasia Dmitruk într-un interviu pentru „Первый Интернет-ТВ”.

Anastasia scrie versuri de la primii fiori ai dragostei. Versurile „revoluționare” însă au venit odată cu revoluția. Tânăra este recunoscătoare părinților săi pentru *patriotismul genetic* pe care i l-au transmis, pentru iubirea de Libertate și sentimentul de protest față de opresiune și tiranie. „Sunt îndrăgostită de viață, mai spune Anastasia, de oamenii care mă umplu de muzică, dans, pictură, literatură; de sufletul lumii.”

Anastasia Mitruk oferă un model de atitudine civică a omului de artă în timpuri de cumpănă pentru Patrie. Ea îl oferă *azi*, la mică distanță de noi, acolo unde se decide nu doar soarta Ucrainei, ci și, implicit, soarta noastră.